

af Foss, og denne Foss er Hovedkasserer i Sparekassen. Medens der i lang Tid har staaet „Mejeriernes Konto“ i Meddelelserne fra Sparekassen, listedes det efter nogle Aars Forløb ind i „Mejeriernes Konto i Eksportforeningen“. Men denne Forandring formindsker jo ikke det Ansvar, som Sparekassen da havde.

Der udgaar da ogsaa senere fra Smørekseportforeningen til Mejerierne Meddelelse, hvori der tales om Mejeriets Konto. Det sker, som sagt, op igennem Tiderne.

Saa hænder det — og det er værd at lægge Mærke til —, at et Mejeri i 1904 sender en Skrivelse til Den sjællandske Bondestands Sparekasse og spørger om, hvorvidt Kontoen ligger saaledes inde i Sparekassen, som Mejeriet selv har opgjort den, og nævner den ogsaa som Konto i Sparekassen. Mejeriet faar Svar fra *Den sjællandske Bondestands Sparekasse*, at Opgørelsen stemmer med Eksportforeningens Hovedbog. Helt igennem maa Mejerierne faa den Opfattelse, at Sparekassen vedblivende har Kontierne for de enkelte Mejerier.

Saa vil man spørge: Er der ikke foretaget nogen Ændring i de Kvitteringer, som Sparekassen med Albertis Navn under gav paa Afregningerne?

Jo, der er virkelig foregaaet en Forandring, idet der nemlig, som jeg før nævned, stod, at Beløbet *var indsat* paa Mejeriets Konto i Den sjællandske Bondestands Sparekasse, medens der efter Forandringen staar, at Beløbet *kan hæves* paa Mejeriets Konto i Den sjællandske Bondestands Sparekasse. Denne lille Forandring er egentlig ikke nogen reel Forandring. Det er og maa være en Kvittering eller Meddelelse fra Den sjællandske Bondestands Sparekasse. Saa er der desuden det mærkelige, at ikke alene vedblive de Mejerier, som var før Forandringen, at beholde deres gamle Kontonummer i Sparekassen, men ogsaa de Mejerier, der kom efter 1890, have faaet Meddelelse om, at deres Penge var indsatte paa Konto i Sparekassen, og man ser altsaa, at Alberti har brugt Sparekassen som sin medskyldige til at skjule for Mejerierne, at Pengene ikke indgik regelmæssigt fra England, og lade dem tro, at deres Penge vedblivende stod i Sparekassen til Forrentning som fra Begyndelsen af. Mejerierne hævdede ogsaa deres Penge paa den Konto, de havde i Sparekassen, uden Spor af Bemærkning fra Sparekassens Side og satte dem ind paa Kontrabog.

Og nu kommer der en mærkelig Ting,

hvorfor Ansvaret maa falde paa Sparekassen. Der var jo den Fordel ved at flytte Beløbene over paa Kontrabog fremfor at have dem staaende paa Konto, at medens man kun fik 2 pCt. af de Penge, der stod paa Konto, fik man 4 pCt. af, hvad der stod paa Kontrabog. Og efter den Maade, hvorpaa Pengene indgik eller, rettere sagt, ikke indgik i Sparekassen, kom der paa Kontrabog til at staa Penge, som slet ikke fandtes i Sparekassen. Dette har jo generet Alberti i høj Grad, og derfor tilskrev 18. November 1903 Smørekseport-Alberti Mejerierne, at nu var der truffet den Ordning, som han havde truffet med Spare-Alberti, at der fremtidig vilde blive givet 4 pCt. af de Penge, som stod paa Konto, og 7 Dage efter sender Spare-Alberti paa Sparekassens Vegne en Meddelelse ud til Mejerierne, at da nu Procenten er den samme begge Steder, er der ikke Spor af Grund for Mejerierne til vedblivende at have deres Kontrabog, og saaledes borteskamoterede han paa den snedigste Maade Kontrabøgerne. Jeg tror, at der kun var 2 Mejerier, der beholdt dem. Overføringen paa Konto er sket paa Grundlag af en Skrivelse fra Sparekassen, og da de paagældende Mejerier, som sagt, hele Tiden af Sparekassen var holdte i den Tro, at de havde deres Konto, kan jeg ikke tro andet end, at de maa være berettigede til at afvise Krav fra Sparekassens Side paa dem.

Inden jeg gaar over til at udtale mig om det andet, om der ikke havde været en Pligt for de Mænd, der havde Anledning til at se dybt i det, til at standse dette i Tide, maa jeg maaske gøre nogle Bemærkninger i Anledning af Udtalelser, der ere faldne under denne Sags Behandling. Jeg maa sige, at jeg antager rigtig nok, at alle her maa være enige om, at den, der melder sig som Garant i den maaske nyoprettede Sparekasse, bør være forpligtet til selv at indbetale sine 10 pCt. Enhver anden Ordning bør ikke tillades. Det bør ikke tillades, at man melder sig som Garant og saa ikke opfylder den første Forpligtelse, som en Garant skal opfylde. Gøre de vedkommende ikke dette, bør de ikke modtages som Garanter. Nu have vi virkelig haft Upaalidelighed, Svindel og Raaddenskab nok. Nu have vi en Forpligtelse til paa ethvert Punkt, hvor vi kunne, at bringe reelle Forhold frem.

Den højtærede Minister udtalte før i Anledning af de Forslag, der her ere komne frem om, at man fortrinsvis skulde hjælpe de fattige Sparere, at det vistnok